

Yazar Hakkında

Televizyon programcısı, sunucu, gazeteci, yapımcı ve yazar Yelda Kırçuval, 1978 Malatya doğumludur. Yeditepe Üniversitesi Sinema-TV bölümü mezunu olup yüksek lisansını da Yeditepe Üniversitesi medya ve iletişim yönetimleri üzerine yapmıştır.

TRT eğitmenlerinden aldığı diksiyon, fonetik ve artikülasyon eğitimi ve haberci kimliğiyle pek çok televizyon kanalında haber spikeri olarak görev yapmış olan Yelda Kırçuval, programcı olarak da kuşak programlarında sunucu olarak mesleğini devam ettirmektedir.

Halen Mimar Sinan Güzel Sanatlar Lisesi'nde Sinema-TV bölüm başkanlığını sürdüren Kırçuval, bu kurumda TV programcılığı, yayıncılık ve diksiyon eğitmenliği yapmaktadır. Diksiyon, etkili iletişim ve yeni medya iletişimi seminerlerine de konuşmacı olarak katılmaktadır.

Yazarın, *Adapsız Kadınlar Hayâsız Erkekler, İnsanı İnsan Acıtır ve Durmadığımız Sürece Ne Kadar Yavaş Gittiğiniz Önemli Değil* adında üç kitabı bulunmaktadır.

 @yeldakircuval

 Yelda Kırçuval

 kircuvalyelda@gmail.com

DESTEK YAYINLARI: 1877
EDEBİYAT: 414

YELDA KIRÇUVAL / DUYUSUZLAR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Editör: Zümrüt Bıyıklıoğlu-Özlem Esmergül
Son Okuma: Zenep Bilgin
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Ocak 2024
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-6608-46-7

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

YELDA KIRÇUVAL

DUYUSUZLAR

PROLOG

*“Uyan! Ve bir daha hiç uyanamayacağımı düşün.
Onun cinnetiyle cennete çevirdiğin hayatının sessiz
çığlığını duy.*

*Hisset! Balçıkla sıvadiğin her nefesinin seni yok edişine
seyirci kalma. Yine alıştın değil mi mahkûm kaldığın bu düzene!
Kendinle arandaki mesafeyi acı çekerek kapatıyorsun ya! Yapma!
Actarak kurduğun dünyanın sana ağır bir cevabı var.
Bekle ve gör...”*

Uykuda değilim. Uyanık da değilim. Bu kesinlikle bir rüya değil. Yavaşça içeri süzülüyorum. Kapıyı çalmaya ihtiyacım olmayışına şaşıyorum. Ilık bir rüzgâr gibiyim. Şehrin ortasında bir yerlerde, tek başına kalmış bir kestane ağacının geniş yaprakları arasında kuşlarla kovalamaca oynayıp sokakta top koşturan çocukları eve toplayan anne keki kokusunu taşıyan bir rüzgâr kadar özgürüm. Hava kadar hafif... O zaman beni kuşatan bu sıkışık kalmışlık hissi nedendir?

Ev boş. Beni duyan var mı? Duyusuz anıların duygusuz kahramanları, evi çoktan terk etmiş. Sokak kapısının hemen önünde tekleri birbirinden uzağa düşmüş bir çift kadın terliği. Biri ters dönmüş. Sahibi aceleyle evden çıkarken yuvarlandığı yerde kalakalmış. Onun geri dönmeyeceğini bilerek bekliyorlar sanki. Öylesine yalnızlar. Portmantoda üst üste asılmış erkek ceketleri. Kimi büyük kimi küçük... Birinin kolu ters yüz olmuş.

Duvarlar beyaz boyalı. Solmuş, karanlık bir beyaz... Üzerindeki kalın zift tabakasını bir tek ben mi görüyorum? Usulca dokunuyorum duvara. Elimi görmüyorum ama dokunduğumu biliyorum. Zift duvardan sıyrılıp elimin üzerinde ilerliyor. Korkuyla çekiyorum elimi. İçim ürperiyor. Duvar eskisi gibi beyaz şimdi.

Girişten itibaren eve ağır bir koku hâkim. Geçmişin ve geleceğin bütün kokularını içinde barındırıyor. Bu evde yaşanmış baharların, kışların, masa başındaki sahte gülüşlerin, mutfakta pişmiş tatsız, tuzsuz bütün yemeklerin, odalardaki sevişmelerin, karanlık köşelere sinmiş günahların kokusu. Yaşlı evlerinin acı kokusu gibi... Midem bulanmıyor. Hatta hiçbir şey hissetmiyorum. Apartman aralığına bakan karanlık mutfakta ne bir bulaşık ne bir tencere... Ocağa dibi kararmış eski bir çaydanlık. Ovulmaktan matlaşmış eviyeye bakıyorum bir süre. Eminim. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Öyle bakıyorum sadece.

Yanıldım. Ev boş değil. Salon kapısının ağzında omuzları çökmüş, yaşlı bir adam duruyor. Kapının eşiğine yaslanmış, bacakları ağırlığını çekmiyor besbelli. Yakından bakınca görüldüğü kadar yaşlı değil aslında. Yaşlanmış sadece. Saçları gür hala... Her zaman yaptığının aksine bu sabah onları taramamış.

Yataktan kalktığı gibi darmadağın saçları. Üstü başı özensiz. Kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı gömleği kırış kırış. Kim bilir kaç gündür üzerindeki gömlekle yaşıyor karanlıkta. Gözlerini salonun bir ucundaki açık pencereye dikmiş. Dışarıdan süzülen hafif rüzgâr şehrin boğucu havasını içeri taşıyor. Şehir, evin acı kokusu içinde kaybolup gidiyor. Uçup giden kuşların geri dönmesini bekler gibi bakıyor adam. Hiç kıpırdamıyor.

Koridorda, yemek masasının etrafında koşuşturan çocuk sesleri de salına salına evin her köşesini dolaşan terlik sesleri de yok artık. Uçup gidenler geri dönmeyecek. Kalın perdelerin tam ortasındaki açık pencere evin karanlığını aydınlatmaya yetmeyecek. Zamanın, daha doğrusu yaşadığı hayatın bedeninde bıraktığı bütün izleri fazlasıyla hak etmiş bir adam o. Kayıplarının yasını tutuyor. Suçluluk duygusuyla kavruluyor. Kendi kendine oluşturduğu hapisanenin tam ortasında ve ne yazık ki onu kimse kurtarmaya gelmeyecek. Seçme şansı olup olmadığından emin değil. Bu evin hikâyesini değiştirebilir miydi?

Ona seslenmek istiyorum. Karanlıkta yolunu arayan, çevren- de olup bitenlere gözünü kapayan, dipsiz karanlıkta var olmayı kanıksayan bir yarasa olmayı mı seçtin sen? Keşke görebilseydin. Ah keşke! Kendine kör olanların başkalarını görmesini beklemek ne büyük saflık... Rüyalandaki gibi sesim kendi içime doluyor. Oysa bu bir rüya değil.

Salondaki dağınıklık adamın günlerdir yatak odasına uğramadan yaşadığını kanıtıyor. Yediği, içtiği hala sehpanın üzerinde. Uzun koltuğun üzerindeki kırlentte kafasının yağlı izi var. Yemek masasının yanındaki sandalyelerden birinin sırtına itina-ayla çiçekli bir elbise asılmış. Tanıyorum elbiseyi. İçim eziliyor. Benim içim var mı?

Adam kapıdan ayrılıyor. Yürürken ayaklarını sürüyor. Terli ayakları parkelere bir yapışıp bir kurtuluyor. Adımlarının sesini sadece ben duyuyorum. Sandalyelerden bir başkasını çekip elbisenin karşısına oturuyor. Uzun uzun eteklerini okşuyor. Elbiseyi sahibinin yerine mi koymuş? Belki de ilk kez onu incitmekten ölesiye korkuyor.

Tuttuğu aslında kendi yası. Başını bir o yana bir bu yana sallayışından içindeki seslerle derin münakaşalara girdiğini anlıyorum. Görünmeyen elimi omzuna koymak istiyorum. Yapmıyorum. Usulca ayrılıyorum yanından. Nereye süzüleceğimi kendim seçmiyorum. Öylece süzülüyorum işte.

Biri hariç bütün odaların kapıları açık. Birine giriyorum. So-kağa bakan pencerenin perdeleri ardına kadar açık... İçeri dolan ışık dört bir yanı aydınlatıyor. Başka bir evde olabileceğim hissine kapılıyorum. Ortalık öylesine düzenli... Yabancılik duygusu üzüyor beni. Üzülebildiğime de şaşıyorum. İnce, uzun çalışma masasının üzerinde bir klavye, iki büyük ekran, sağ yanda büyük bir kamera ve mikrofon duruyor. Masada yer olmadığı için az sayıda kitap üst üste, yere konmuş. Duvardaki küçük mantar panoya insanların kendilerine verdikleri talimatlar, önemli hatırlatmalar iğnelenmiş. Bir de sarışın bir kızın fotoğrafı. Ne derlerdi ona? Güneş... Bu ev ne kadar karanlıksa, o kız o kadar aydınlık.

Oda dolap yok. Bir köşeye konulmuş ahşap eşek askılığın üzerinde az sayıda kıyafet asılı. Hepsi tiril tiril ütülenmiş. Her birine uygun kimi spor kimi makosen ayakkabılar eşeğin altına dizilmiş. Oda bu haliyle, o evde yaşananlardan kendini korumuş gibi görünüyor. İçim, hatırlamakta güçlük çektiğim bir huzur ile doluyor. Ne kadar yabancıyım bu duygulara.

Beni anlayan var mı?

İtinayla yapılmış yatağa yaklaşıyorum. Başucundaki duvara bir kolaj yapıştırılmış. İlk kez görmüyorum ama ilk kez merak ediyorum neye benzediğini. Genç bir adamın hayata dair bütün hayallerini resmeden ülkelere, manzaralara, sokak köşelerine, dağlara, ırmaklara bakıyorum. Geri kalan ömrünü o manzaraların bir köşesine dahil olmak için harcamayı düşlediğini o kadar iyi biliyorum ki. Alıyorum hayalimdeki genç adamı, zihnimden sayısız yolculuklara uğurluyorum.

Şimdi yine koyu bir karanlık içindeyim. Bir duvar siyah. Yatak duvara dayalı. Altı çikolata, bisküvi paketleri ile dolu, çöp tenekesi gibi. Yine midem bulanıyor. Görmek istemiyorum, kaçıyorum odadan.

Adam salonda yaşıyor günlerdir ama yatak odası da darma-dığın. Yatağın üzerinde tek kişilik bir iz. Ne kadar zamandır tek başınasın bu odada? Terliklerini ardında bırakarak giden aceleyle toparlanmış. Yine de ondan geriye bir sürü eşya kalmış. Adam onlara hiç dokunmamış. Rujunun birinin kapağı hala açık. Aynanın kenarında turkuaz taşlı, değersiz kolyesi asılı duruyor. Adamın hiç sevmediğini bile bile, açık yakasından göğüslerinin ortasına sallandırdığı o kolyesi... Şifonyerin ona ait çekmeceleri açık ve içleri boş. Arka sokağa bakan camdan süzülen ışık, odaya sisli bir hava veriyor. O sisin içinde kadın beliriyor. Uzun uzun süzüyor kendini aynada. Önce saçlarını itinayla tarıyor. Pirinç kaplama fırçası, çeyizinden. Sonra çekmecedeki bir kutu, bir de sünger çıkarıyor. Başlıyor yüzünü ağır bir fondötenle sıvamaya. Birileri kendini bütün günahlarından arındırma çabasındaiken o, gizlemeye çalışıyor. Yüzünde ne düşündüğüne dair en ufak bir ifade yok. Elleri kendiliğinden ezberlediği hareketleri yapıyor. Aynadaki gözleri kendi silüetinden çok başka bir yere, kimsenin

görmediği bir derinliğe kilitlenmiş. Onu tanıyorum. Yine içim acıyor. Sahiden, içim var mı benim? Yavaş yavaş siliniyor aynanın önündeki hayal. Geriye odanın sisli yansıması kalıyor. Gitmem gerek. Kapıya yöneliyorum. Dört kapılı gardırobun bir kapısı aralık. Aralık beni içine çekiyor. Dolabın karanlığıyla sarmalanıyorum. Benim hücrem.

Hani rüzgâr kadar özgürdüm?

Kaçmak istiyorum.

Kaçmak istiyorum.

BİR GÖREBİLSEM...

*Herkes ağgözlü ama kimse birbirini
görmüyor...*

İyi görünüyorsun bugün. Saçlarını taramış annen, yakışmış. Son zamanlarda ne kadar da uzadılar. Dışarıda olsan hemen gidip kestirirdin. Bir de siyaha boyardın. Halbuki şimdi, dipten yeni çıkan saçların çocukluğundaki gibi; kızıl kestane. Uzun bıraktık o zamanlar. Sen saçlarını savurarak dolanırdın etrafta. Uçları hafif kıvrıkcık, pırıl pırıl, göz alan rengiyle saçların anneninkilere benzerdi. Hayranlıkla bakardı insanlar sana, aynı annene baktıkları gibi. Ama o bakışlar beni rahatsız etmez, aksine gururlandırır. O benim kızım, bir parçam, güzel bir parçam hem de. Bakın, görün, ne güzel bir iş çıkarmışım.

Çok da küçük değil odan. Manzaran da güzel. Doktorla konuştum az önce, senin tedavine çok daha önce başlamalıymışız, öyle dedi. Ekip işiymiş bu hastalıkla savaşmak, ev ortamında

olmazmış. O yüzden çok daha erken hastaneye gelmen ve yatarak tedavi görmem gerekirmiş. Şimdi bunları söylemesi çok saçma, değil mi? Yapmamışız işte. Ev ortamı daha iyi gelir diye düşünmemeliymişiz demek ki ama düşündük. Be adam fena itiraz etseydin sen de! Geçtiğimiz dört yıl içinde kaç kere geldik buraya, psikolog, psikiyatr, endokrobilmemne, bir sürü doktorla konuştuk, yattın hastaneye, tedavi gördün. Ama kimse kesinlikle şunu yapacaksınız demedi. Hep bir kıvırtma, siz bilirsiniz lafları. Siz bilirsiniz deyip gidince biz de seçeneğimiz var sandık. Gecikmişiz anlayacağın. Ama genç olman avantajımızmış. Bir de istemen gerekiyormuş; yaşamayı istemek, hayata tutunmak. İşte kızım, yaşamayı iste... Bak, her yerinden bir boru çıkıyor. Makineler dıt dıtlayıp duruyor. Bilincinin kapalı olduğunu söylüyor doktorlar. Ama diyorlar, duyabilir de, şansınızı deneyin...

Saçların çıkınca annene daha da benzemişsin. Onun güzelliğini aldın sen. Sana insanların bakması bana gurur veriyor da annene baktıklarında...! Annene biri baktı mı... Huzursuz olurum, rahatsız olurum. Baktırmasın Zülal kendine. Beni düşürdüğü durumun biraz farkında olsun. Bir kadın erkeğini küçük düşürmemeli. Zülal'in diğer erkeklere bakışlarıyla verdiği göz hakkı izni beni kötü bir adama çeviriyor. Tek gördüğüm "o bakış", sonrası cehennem. Her şey siliniyor tek bir bakışla ve o bakışla görüyorum sonrasında dünyayı. Nasıl bir şey biliyor musun? Sanki keşke sen olmasaydın bakışı o. Senin yerinde bu adam olsaydı bakışı... Keşke bakışı...

Bazen Zülal'i rüyamda görürüm, gelinlikle. Evleniyoruz diye sevinirken damat girer salona. Başka bir adam, kâh mahalledeki bir genç kâh komşumuz Selim. Gelinle damat el ele tutuşurken duvağının ardından dönüp bana bakar Zülal... Ter

içinde uyanırım. Geriye dönüşü yok bazı şeylerin. Keşkeler var, o kadar. Keşke yapmasaydım, etmeseydim. Ne fark eder ki, olan oldu! Zamanı geriye sarma şansım yok! Bu sabah yine beş kişilik kahvaltı masasında tek başıyındım. Hak ettiğim gibi. Kendim ettim kızım.

Zülal'in benim yanımdayken başkasına bakması bana küfretmektir; erkekligimi hiçe saymak, başka bir erkeği benim önüme koymak. Bu hazmedilemez. Varlığımı yok saymak, bana saygısızlık etmek... Ben saygısızlığın cezasını çok küçük yaşta babamdan öğrendim. Erkekligi kimden öğrenir ki insan, babasından başka?

Ben çocukken her sabah kahvaltıya birlikte otururduk. Annem bizden önce kalkıp çayı koyar, sofrayı hazırlardı. Babam polis üniformasını, ben de siyah, ilkokul önlüğümü giyer, öyle gelirdik kahvaltıya. Annem hep çok dikkatliydi çünkü babamın çayın dökülmesine, ekmeğin kırıntısına tahammülü yoktu. Büyük bir saygısızlık olarak görürdü bu tür hizmet hatalarını. Annemin tek bir sorumluluğu vardı ne de olsa, onu bile yapamıyorsa, babamın erkekligi nerede kalmıştı? Bir kadın erkeğine saygısını üç yerde gösterir derdi babam; sofrada, sokakta ve yatakta. Ellerini hatırlıyorum annemin, titrerdi çaydanlığı tutarken. Zülal'in hiç titrediğini görmedim. Babam bir keresinde çayın suyu bittiği için ikinci bardağı hemen dolduramadı diye anneme öyle bir tokat atmıştı ki, annem duvara çarparak durabilmişti. Sonra dönüp bir tokat da bana atmıştı yakamı yamuk taktığım için. Halbuki emindim düzgün taktığıma. Her hafta en az iki kez bir sebepten tokat yerdim, annem gibi; çayı doldursa da yiyecekti o tokadı, eminim. Sanırım annemde de "o bakış" vardı, babamı çılgına çeviren, yok sayan...

Saçların hala yumuşacık. Son birkaç yıldır sana dokunma hiç izin vermedin. Saçını okşayamadım, yanağından bir kesme alamadım. Elimi ne zaman uzatsam kaçtın, gözlerindeki o bakış! Sanki bir şeylerin farkındaymışsın gibi. Oysa bilmene olanak yok. Sakladık biz. Tüm günahlar kapalı kapılar ardında yaşandı, sessizce hem de. Benim günahım onlar, tutamadım kendimi, yapamadım. Ben Zülal'e koca olmayı beceremedim! Hem de başından beri.

O kocaman ruhun bu küçücük bedene sığıyor mu hala? Eskiye döneceksin, parmaklarının yumuk yumuk olduğu tombul dönemlerine. Saçların da çoğalacak, parlayacak yeniden. Tırnakların çıkacak, uzatıp siyah ojelerinden süreceksin yine. Ben de kızacağım, bu ne biçim renk diye. Yo yo, kızmayacağım artık, söz!

Hepsi benim suçum Efruz, ben mahvettim her şeyi. Annen yıllarca bana dayandı, sizlerden sakladı. Sonra... Tüm ev dağıldı Efruz senin gidişinle. Bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Ben eskisi gibi olamayacağım. Bazı şeyleri düzeltebilirim sanmıştım, tam tersine Zülal terk edip gitti beni. Evet, yaptıklarımı düşündükçe ona hak veriyorum ama değişmişim, neden gitti o zaman?

Askerdeydim. Zülal lisede, son sınıftaydı onu tanıdığımda. İzin günleri çarşı izniyle çıkar, yolda gördüğümüz kızlara takılırdık. Anneni ilk kez tren garında görmüştüm. Uzun, beline kadar gelen kumral saçları ve ela gözleriyle o kadar güzeldi ki! Aşk dedikleri bu olsa gerek demiştim içimden o birkaç dakika içinde. Hiç tanımadığım birinin yüzü haftalarca aklımdan çıkmamıştı. Hatta ara ara tren garına gidip aradım anneni.

Bir süre sonra takıntılı bir hal almaya başladı annene olan tutkum. Ondan başkasını düşünemez olmuştum. Tüm çarşı iznimi

onu sokak sokak ararken harcıyordum. Derken bir gün askerlik arkadaşım bir kızla çıktığını, âşık olduğunu söyledi. Ondan o kadar güzel bahsediyordu ki. Sonra bana döndü, onun bir arkadaşısıyla beni tanıştırmak istediğini söyledi. Çok güzel bir kızmış, ben de yaşamalıymışım aşkı. Kabul ettim. Sonsuza kadar anneni arayamazdım ya! Ancak sanırım kader garip bir şekilde yolunu buluyor. O hafta sonu birlikte çıktığımız çarşı izninde Ozan, kız arkadaşını benimle tanıştırdı. Hayalini kurduğum, tren garında gördüğüm kızdı bu, annen. Gıkımı çıkaramadım, ne diyebilirdim ki Ozan'a? Bahsetmemiştim bile annenden. Hayallerimi, rüyalarımı Ozan'a mı anlatacaktım? Annenin yanında getirdiği kız, en yakın arkadaşı Büşra'ydı ve o gün tanıştık, hoş da bir kızdı ama hayalim değildi. Bir süre iki çift, birlikte gezdik ama gözüm annendeydi. O da bunun farkındaydı. Gerçi o zamanlar çok âşık görünüyorlardı Ozan'la ama o bakış yine vardı, bana öyle bakıyordu. Ve ben öyle baktığı her seferde Ozan'dan ve ilişkilerinden ötürü büyük bir öfke duyuyordum. Bir gün yalnız kaldığımız bir ortamda yine o bakışı gördüm yüzünde, o an herkese ceza kesmek, yargı dağıtmak istedim. Annenden başlayarak...

Hani bir gömleğin ilk düğmesini yanlış iliklersen tüm düğmeler yanlış ilikle eşleşir ve iş bittiğinde yamuk yumuk durur ya gömlek üstünde, bizim ilişkimizin de başlangıcı yanlış iliğe giren düğmeydi. Sonrasında da ne yapsak doğru iliği bulamadık. İlişkimiz de yamuk gömlek gibi üzerimizden sarktı. Yaş da küçük tabii o zamanlar. Şimdi abin kaç yaşındaysa ben de o zamanlar o kadardım işte.

Yapmam gerekeni yaptım çünkü ona benden başkası sahip olamazdı. Düşünsene, Ozan onu hayal dahi etmemişti, sadece

şans eseri benden önce tanımıştı. Bu şans Ozan'a hiçbir hak bahsedemezdi. Zülal bu kadar kolay elde edilmemeliydi. Ona sadece ben ulaşabilirdim, benim hakkımdı çünkü önce ben görmüştüm, önce ben âşık olmuşum.

Annem, babamla evlendiğinde çok gençmiş, hatta seni kucağıma aldığımda daha çocuktum derdi. Babam çok güçlüymüş annemin dediğine göre. Bir erkeğin sahip olması gereken şey de buymuş. Hakikaten babam eve geldiğinde hepimiz mum olurduk. Onu kızdırmayı hiç istemezdim. Üniformasını yatana kadar çıkarmaz, sofraya hep öyle otururdu. Her gece sofradaki birini hedef alır, tokadı basardı. Bazen tokatla yetinmez, kemerini çıkarırdı.

Babam evin reisi ve tek hakimiydi. Ne dese kanundu. Liseye kadar hiç hayır diyemedim babama, demeye kalktığımda kemeri hemen çözer, üzerime yürürdü. Küçüktüm, dizlerimin üstünde sırtıma kemer inerken gördüğüm tek şey babamın kabbarmış erkeklikliğı olurdu. Her zaman mı öyleydi yoksa sadece döverken mi? Bilmem, başka zamanlarda babamın erkekliğini sorgulamazdım. Aslında çok da dikkatimi çekmezdi. Yıllar sonra annemle ilk birlikteliğimde hissettim o hazzı. Galiba iktidarın şiddetle yakın bir ilişkisi var. Güçlü hissetmek, sahip olmak...

Hayatımda hiç şu andaki kadar zayıf olduğumu hissetmemiştim kızım. O yatakta, bir avuç kalmış bedenimle benden daha güçlüsün. Seni iyileştirmek için her şeyi yaparım ama elimden hiçbir şey gelmiyor. Bir baba olarak aciz kaldım. Aciz...

Zayıf olmak! Babam bana sık sık hatırlatırdı tokatlarıyla zayıf olmamam gerektiğini. Sokakta dayak yesem babama söylemezdim, bir de o dövmesin diye. Çünkü ben ne yaparsam yapayım

hep onun kişiliği zedeleniyordu. Benim sokakta dayak yemem onu zayıf gösteriyordu, ağlamam onu, erkek değil hanım evladı yetiştiren beceriksiz baba yapıyordu. Sanırım annemin de yaptığı her hata onun erkekliğini zedeliyordu. Benden ve annemden o sorumluydu, ailenin reisi olmak buydu. Adını taşıyorduk, yaptığımız her hareket onun adına kaydediliyordu. Acaba şu anda benim yerimde babam olsa ne yapardı? Senin hastalığın da onu zayıf gösterir miydi yoksa benim gibi aciz mi hissettirirdi?

Sünnet yaşım gelmişti. Erkek olacaktım. Hem heyecanlıydım hem de korkuyordum. Babam çevremizdekilere: “Bu yaz erkek olacak inşallah benim oğlan” diyordu. Başkalarına beni övüyor olması, benimle gurur duyuyor olduğunu göstermesi ilk kez yaşadığım bir duyguydu. Benim oğlum diyordu, erkek diyordu. Halbuki evde genelde küfürle birlikte anılırdı adım. Belki sünnet olmamla değişirdi yaşadıklarım. Annem de belki erkek evlat anası olarak babamı daha az rencide ederdi. Bir sabah: “Hadi kalk, sana sünnet elbisesi almaya gidelim” diyerek uyandırdı beni annem. Padişah olmamı istiyordu, pelerinle asa da alırız dedi. Kafamı kaldırıp annemin gözlerinin içine baktım. Anne dedim, erkek olacağım ben, polis elbisesi istiyorum. Annemin gözleri bulutlandı: “Polis olmasan da iyi bir erkek olabilirsin, üniformaya ihtiyacın yok” dedi yavaş bir sesle. Ama kararımı vermiştim. Çarşıdan döndüğümüzde artık ben de polistim.

Evliliğim boyunca hep endişe hissettim. Zorla elde ettiğim kadının bir gün kaçiverceğinden endişeliydim. Beni seçmemişti, ben onu zorlamıştım. Belki de o yüzden içim hiç rahat etmedi. Başka erkekler hep sorun oldu ilişkimizde. Ona güvenemedim. İsteği ile gelseydi, belki o zaman... Şüphe beni berbat bir koca